

[Svend Heiselberg]

til at forbedre miljøet i Europa. Man har især koncentreret indsatsen om den grænseoverskridende forurening, bl.a. hvad angår luft og vand; en lang række direktiver er vedtaget, som mindsker luftforureningen. Der er indført skærpede krav for tilsætning af farvestoffer o.lign. til fødevarer, og der udfoldes store bestræbelser for en samlet indsats mod den svovlsure regn, der truer skovene i Europa. Hertil kommer 'et direktiv til beskyttelse af vilde dyr og fugle i Europa, hvilket også vil betyde en bedre sikring af faunaen i Europa.

Mange flere eksempler kunne tages op, hvor EF er i gang med og parat til at løfte opgaver, som ikke alene vor generation, men også kommende generationer vil nyde frugten af. Det er svært at forestille sig, hvordan disse problemer løses uden EF.

En af de opgaver, som EF må gøre sit yderste for at løse, er en bekæmpelse af arbejdsløsheden, især for de unge. Vi har ikke råd til at tabe, og vi må ikke tabe en generation af unge på gulvet. De har et berettiget krav på, at der venter dem en meningsfyldt fremtid. Ja, vi kunne jo selvfølgelig gøre som i Sverige: afskaffe arbejdsløsheden ved at ansætte de unge på tvangsarbejde. Men det ønsker vi vel ikke i Danmark?

Men en nødvendig forudsætning er, at vi giver erhvervslivet det løft, som skal til, og på finansieringsområdet er der jo sket en positiv udvikling, bl.a. ved gennemførelsen af EMSen, som har været med til at sikre en stabil valutapolitik, der er af fundamental betydning for erhvervslivet.

Også en øget udnyttelse af ECU-lån er en udvikling, vi kan hilse med tilfredshed. Der er for mig ingen tvivl om, at vi vil se ECUen som en international valuta, der vil blive brugt i forretningsverdenen.

Men nok har vi i EF nået store fremskridt, men der er fortsat problemer, som vi skal have løst inden for Fællesmarkedet, bl.a. problemerne med vores grænser. Vi må særlig betænke den situation, at omkostninger i forbindelse med kontrol og udfyldelse af formularer og ventetider beregnes til at være lige så bekostelige som EFs landbrugspolitik. Når jeg nævner landbrugspolitikken, synes jeg også, der er grund til at nævne, at landbrugspolitikken på trods af de problemer, vi er stødt på i forbindelse med en begrænsning af mælkeproduktionen, må siges at have væ-

ret en succes. For mindre end 20 år siden havde vi i EF en selvforsyningsgrad af fødevarer på ca. 60-70 pct., hvor vi i dag har nået en selvforsyningsgrad for visse landbrugsvarer på oppe omkring 100 pct. Det er blot synd for det danske landbrug, at tidligere regeringer ikke har ført en national politik, men har ført en politik, der har udhulet mange af de fordele, som producenterne burde have haft.

Men jeg kan alligevel ikke lade være med at nævne, hvilken endnu dårligere situation dansk landbrug ville have stået i, hvis vi ikke havde været medlem af EF. Jeg skal tillade mig at citere H. O. A. Kjeldsens oplæg ved et møde den 4. april, hvor formanden for Landbrugsrådet bl.a. sagde:

»Hvis den fælles landbrugspolitik ikke eksisterede som ydre rammer for dansk landbrug, måtte dansk landbrug tilpasses den svenske model. I Sverige produceres der principielt kun animalske produkter til hjemmemarkedet. Det er kun, når der lejlighedsvis er overskud, at svenskerne eksporterer animalske produkter. Det sker så ved hjælp af betydelige statstilskud.«

H. O. A. Kjeldsen sagde videre:

»Hvis dansk landbrug skulle tilpasses den svenske model, ville det betyde farvel til to tredjedele af malkekøerne, farvel til fire femtedele af svineproduktionen og farvel til halvdelen af fjerkræproduktionen. Det ville samtidig betyde farvel til over halvdelen af de 150.000 personer, der er beskæftiget direkte i landbruget, og et farvel til to tredjedele af de 85.000 personer, der er beskæftiget med forarbejdning og råvareforsyning. Endelig måtte vi sige farvel til 26 mia kr. i nettovalutaintdtjening.«

H. O. A. Kjeldsen sluttede:

»Et dansk landbrug uden for EFs landbrugspolitik har derfor ingen interesse.«

Og sådan må alle, hvis de er nøgterne, sige. Men desværre er det en udbredt holdning, at vi betragter vore muligheder som en selvfølge. Jeg synes, vi har al mulig grund til at glæde os over, at vi er medlemmer af et fællesskab, der strækker sig fra Skagen i nord til Kreta i syd og fra Irland i vest til Grækenland i øst, et fællesskab, hvor vi kan nyde frugten af et landbrug og en industri, i stadig vækst, og som har nået en levestandard uset i historien.